

(המשך מעמוד 25)

תיהם לפני בית-הדין בעת הדיון בגירר שין.

בכתביההגנה שהגיש הבעל, הר"ר לבירן, הוא טוען כי במשך כל השנים עבר ופירנס את מישפחתו בכבוד, כי מיטב יכולתו. נוסף על עבודתו הרגילה עסק גם בתורנויות-לילה במנן-דוד וב בית-החולים, כדי שמישפחתו לא תחסר דבר. לדבריו, הניסיון להציגו כמי שחי על חשבון מישפחתו הינו עיוות מוחלט של העובדות. לבירן טוען כי גם באוסטרליה פירנס את המישפחה, וכי הוריאטו עזרו רק במימון כרטיס-הטיסה.

עורך-הדין של האשה, ארי שגיא, הגיש בקשה יוצאת-דופן. הוא ררש כי בית-המישפט ימנה כונס-נכסים על חלקו של הר"ר לבירן בשותפות עם הרופאים הפרופטור שלמה משיח, הר"ר צור ועורך-דין אלי זוהר בבית-הרופ" אים בתל-אביב, וכן בעסקיו של לבירן בקליניקה שבבית-חולים אסוחא.

השופטת חנה אבנור, שדנה בבקשה מיוחדת זו, קבעה שאם הוגשה הבקשה במסגרת תביעת-מוזנות, הרי שאין לה רגליים. אולם אם הוגשה כבקשה לחל"ר בלתי-מדייבעלה ועל-כן היא זכאית למי חצית הכנסתו, הרי זו תביעה חדשנית,

להצהיר על סכומים שמעל ל-100 דר" לר הוציא על פילגשו ספירית פריד-מן, בשנים 1987-88.

הבעל אינו מכחיש כי הוא משתכר סכומים גדולים מעבודתו כיום, אך טר ען כי הדבר אינו צריך להשפיע על גובה-המוזנות, מכיון שצורכי-מישפח" תו לא השתנו במהלך השנה. הוא מודה כי המשכר בחייהנישואין של הזוג נמ שך הרבה שנים, וכי הילדים שימשו כמכנה המשותף העיקרי שמנע קרע מוחלט ביחסים ביניהם.

הנתבע אינו מתנער מאחריותו ל-משכר שנוצר. אולם הוא סבור כי גם לאשה יש חלק נכבד ביותר במשכר זה. הנתבע משוכנע כי האחריות לכישלון בחייהנישואין היא משותפת, וחבל ל-עסקו בהכפשות הרדיות מיותרות, שרק יעכירו את האווירה.

מכל מקום, הנתבע, מבחינתו, אינו מתכוון להכפיש את התובעת ולפגוע בכבודה, כדי להצדיק את המשכר הח" מור שנוצר, כותב הבעל.

הר"ר לבירן אינו מכחיש שיש לו קשר עם אשה אחרת, אך טוען כי קשר זה אינו הסיבה למשכר הקשה שפקד

ידידה דבני

הנתבע אינו מתנער מאחריותו...

את בני-הזוג, אלא פועל-יוצא ממנו. הבעל מצטער על שאשתו נגררת לרמה כה ירודה של הכפשה. הבעל דורש גט ואינו מתנגד כי הילדים יהיו אצל אמם, כתנאי שיוכל לראותם באין מפריע, והוא מביע את תיקויותו כי הילדים לא יהפכו לצד לטיכסוך, כדי שלא ייגרם להם נזק נפשי.

שטרם נידונה בבתי-המישפט בישראל, ויש לרונ בה תוך שמיעת טענות הצד-דים.

כספים לפילגש

ב תביעה נוספת ביקשה האשה מבית-המישפט לחייב את הבעל

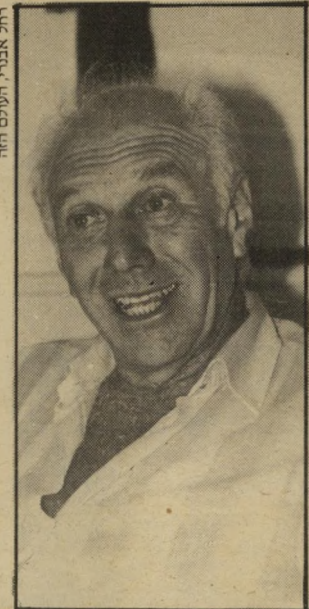
במדניה

אירגונים

צעיר על רצף הרכבת

הצעיר מקניה. שעור לכבוש את הגליל. מרוגו על יחס המדינה למתנדבים

לסטאנלי מדיקס עמדו דמעות בעי-ניים. נשיא-המדינה לחץ את ידי ידיו הבריטי, וכך התגשם אחד מחלומותיו. לפני יותר מ-40 שנה היה סטאנלי מדיקס הצעיר תושב קניה הבריטית, שצבר ניסיון צבאי במילחמת-העולם.

מדיקס, השבוע בארץ אשה שניה

הוא היה טיפוס אנגלר-סאכסי אופייני, ומעטים שיערו שהוא יהודי. באחד הימים בא לקניה שליח מאי-רץ-ישראל, כינס את הצעירים היהודיים משוחררי-הצבא וקרא להם להת-גייס להגנת המדינה-היהודית-בדרך. רבים מן המאוינים התלהבו והתגייסו בו במקום. נקבעה להם פגישה בתחנת-הרכבת, כדי לצאת לארץ.

בשעה היעורה בא לתחנה רק צעיר אחד. היה זה מדיקס. הוא הגיע לארץ, קיבל לידייו את הפיקוד על פלוגה וכי בש את איזור סאסא וגושהלכ בגליל. הוא היה אחד מאנשי מח"ל — מתנדבי חוץ-לארץ.

גימלאי קשיש. בתום המילחמה פגש מדיקס כבר בתל-אביב צעירה יהודייה מבריטניה בשם מוניקה, שהיתה פעילה למען אצ"ל. השניים התאהבו וה נישאו וחזרו ביחד לבריטניה. רק מעטים ממאות אנשי מח"ל נשארו בארץ. זה היה אחד המחבלים הראשו-נים של המדינה החדשה.

לקראת שנת ה-40 התקשרו אנשי מח"ל בארצות השונות זה עם זה, כדי לחגוג ביחד את המאורע. אך רק חלק מהם הגיע לכנס, שנערך בארץ לפני שבועיים, כמעט ללא פירסום.

רבים מאנשי מח"ל לא הגיעו מפני שמתו בינתיים. אחרים לא יכלו לבוא מפני שלא היה להם הכסף הדרוש. המדינה לא מימנה את הנסיעה והשהות בארץ. להיפך: היא קיוותה שהמח"ל י-להבדיל מנח"ל. מנייסי חוץ-לארץ, ציון שניתן למתנדבים מיוחדים.

מדיקס (כורע, באמצע) בגליל, 1948 נישואין עם פעילת-האצ"ל

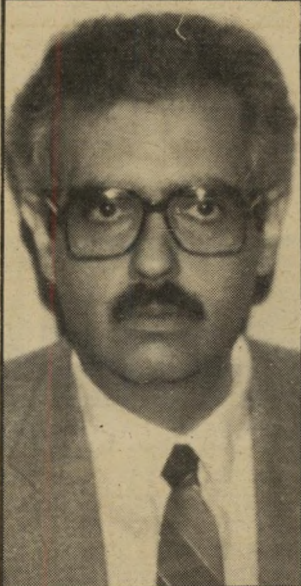
מישפט הגוורדיה של דמיאניוק

עורך-דין יהודי מאריוונה בא לישראל לעזור לדמיאניוק.

אילנה אלון

ויליאם וולף, עורך-דין יהודי מ-אריוונה, הגיע השבוע לישראל במטרה אחת בלבד: להביא לפני התיקשורת הישראלית את השגותיו על מישפט ג'ון איוואן דמיאניוק. "אני יהודי ורודף-צדק. אני מרגיש רע מאוד מזה שדמיאניוק הורשע, מבלי שהירשו לסניגוריה לברוק את הכתוב מאחורי תמונת מיסמך-טרווניקי. וגם מכך שבית-המישפט לא ראה את עורר-יותיהם של שרידי טרבלינקא, שהעידו כי אינם יכולים לזהות את דמיאניוק כאיוון האיום", אמר וולף להעולם הזה. "מישפחת דמיאניוק אינה משלמת לי. היא רק משלמת את הוצאות נסיו-עתי לישראל", הרגיש, וסיפר כי עקב פעילותו נגרד קשירת-קשרים עם עורר-כידיו רוסיים יצר קשר עם הקהילה האוקראינית בארצות-הברית, וכך גם הגיעה אליו מישפחתו של דמיאניוק, וולף אינו מייצג את דמיאניוק באופן רישמי, אבל הוא מעורה היטב בכל התיקים של האוקראיני. בתיק ג'יימס-בונוד שלו הוא נושא שני כרכים עבים של העירעור שהוגש בארצות-הברית לפני חודש ימים על פסקהדין נגד דמיאניוק. לדבריו, מכיוון שהוא מכיר את התהליכים בארצות-הברית, הוא בטוח כי העירעור יצליח, והמישפט יפתח מחדש.

"לא הספקתי לבלות בישראל. את כל זמני הקדשתי כאן לעניין הזה", סיפר. הוא נפגש במשך שלוש שעות עם עורך-הדין יורם שפטל ודן איתו בכל הפרשה. "לישראל יש די צרות בגלל האינתיפאדה, ואני רוצה לעזור לפחות לתרמית המישפטית שלה כי עניין דמיאניוק". וולף הוא אדם רציני, אחראי ויודע-חוק. מה מריץ אותו?

פרקליט וולף לא על חשבון המישפחה

דון, שעורה לאיש להגיע ארצה. פגיי-שתו עם הנשיא היא שהעלתה דמעות בעיני מדיקס. **"מאוחר מדי"**. עכשיו מקווה מדיקס לעורר עניין חדש כאנשי מח"ל, כדי שתהיה התכנסות כללית ביוני-השנה ה-45 או ה-50, למרות שזה יהיה מאוחר מדי לרבים מאיתנו". במכתב גלוי לממשלת-ישראל על "הוותיקים שהונחו", שאל המתנדבים לשעבר מקניה: "האם אנחנו יכולים לקוות לקבל מממשלת המדינה, אשר לה נתנו נאמנותנו ואהבתנו, תמיכה מעשית וממשית למאמצינו?"